

ansvar. Derfor tror jeg, det er væsentligt, at vi også får sikret barnet en uvildig person, som kan bistå, når vi hører børnene, og vi synes, det er meget væsentligt og er enige i, at 12-års-grænsen bør væk.

Man ved jo godt, at børn er ufattelig loyale over for deres forældre, så meget desto sværere kan det være for dem at skulle vælge og skulle give svar, og dybest set ønsker barnet i hvert fald for de flestes vedkommende samvær med begge forældre.

Der tror vi stadig væk, at en uvildig person vil kunne gøre god gavn. Vi er heller ikke i tvivl om, at det vil gøre en forskel, hvis udgangspunktet klart blev slået fast, nemlig at det er barnet, som skal sikres rettigheder, fuldstændig som også konventionen lægger op til, og som det har været vores intention i den lovgivning, der har været igennem tiderne og også i den nuværende lovgivning.

Men jeg tror alligevel, at vi kan gøre det bedre, end det er i dag, og vi siger altså her, at det er barnets rettigheder, herunder muligheden for samvær med begge forældre, der er afgørende. Uanset hvor mange følelser forældrene måtte have i klemme, er det dem, der har ansvaret for deres barn, og det vil sige, at det selvfølgelig er dem, der i første omgang skal prøve at løse konflikterne. Ellers er det vores opgave at lave en lovgivning, som kan støtte, hvordan vi bedst muligt kan løse de her konflikter, så det ikke er barnet, der påtager sig problemerne, og det ikke er barnet, der lider skade efterfølgende.

Men de her forslag løser ikke alle problemer. Der er en lang række andre spørgsmål, som jeg også synes ville være relevante at få sat på dagsordenen. Hvordan sikrer vi bedre, at børn ikke mister samvær f.eks. med deres fædre? Hvordan sikrer vi en mere ordentlig ligestilling – vi ved, at fædre i en meget større udstrækning tager del i deres børns liv og hverdag – men selvfølgelig stadig væk med udgangspunkt i, hvad der er rigtigt for det enkelte barn? Hvad kan vi gøre bedre for at hindre samværschikane? Sådan kunne jeg nævne en lang række andre relevante spørgsmål. Vi har bare tilfældigt valgt nogle af dem, som jeg synes trænger sig på.

Kl. 15.20

Skal de her mange spørgsmål behandles på en seriøs måde, så mener vi ikke, at de fremsatte forslag er et særlig godt grundlag til at rykke, og vi mener, at der er behov for at rykke, men vi må og skal have en bedre, bredere og mere grundig debat, før vi er i stand til at rykke.

Grundlaget for en sådan debat har vi faktisk liggende i Retsudvalget, ikke bare i form af alle de henvendelser, vi hver især får. De giver os en fantastisk god fornemmelse af, hvad problemerne er rundt omkring i de små familier – og de er store, og de er svære.

Vi har også fået iværksat en række undersøgelser, og vi har fået frembragt rigtig god og brugbar viden i de rapporter, der er kommet. Dem kan vi drage nytte af, og det var faktisk også det, der var meningen med, at vi fik iværksat mange af de her undersøgelser. Det var den tidligere socialdemokratiske justitsministers idé, og vi har faktisk også i Retsudvalget har været enige om, at det var en rigtig god idé.

Det har også længe været aftalt, at vi i Retsudvalget skulle gøre det. Jeg mente egentlig også, at vi på baggrund af den sidste debat, vi havde her i salen om nogle af de her forslag fra de samme forslagsstillere, var enige om, at nu skulle vi sætte os ned og seriøst drøfte det her og ikke blive ved med bare at komme med forslag hver især; det er jo sådan set fristende for os alle sammen.

Vi mener ikke, at vi kan være bekendt bare at udskyde det her seriøse arbejde. Vi har et klart ønske fra Socialdemokratiets side om at få sat turbo på, om hurtigst muligt at komme i gang. Alt for længe synes vi, at alt for mange mennesker, inklusive mange børn, uden for det her hus har måttet vente på vores svar.

Jeg håber derfor også, at forslagsstillerne i dag vil indse og være enige i, at der er behov for at rykke, men at rykke i fællesskab og også rykke på baggrund af de saglige rapporter, vi har liggende. Der har vi jo i virkeligheden mange af problemstillingerne. Jeg håber også, at de øvrige partier er enige om, at vi nu skal se at komme i gang, selv om jeg synes, at ministeren i dag godt nok lægger an til at ville trække det i langdrag ved at nedsætte nye udvalg. Jeg kan godt undre mig over, at der ikke er mere sammenhæng i det, den tidligere minister lavede, og så det, den nuværende minister siger, men alligevel håber vi, at ministeren vil være en positiv medspiller.

Vores håb er, at vi i fællesskab kan finde de rigtige svar og forsøge at tale os mod hinanden og ikke fra hinanden. Det svar skylder vi ud af huset her.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Så er der korte bemærkninger fra hr. Jann Sjurzen og fru Anne Baastrup.